

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Komm. Arbeiders Partij in Nederland [Sectie van de K.A.I.]

DE BESLISSING.

Voor 2 jaar, toen de strijd tusschen K.A.P. en Moskou nog hevig was, schreven wij dat pas, als in Duitschland de beslissende strijd tusschen kapitaal en arbeid weer zou ontbreken, deze besissing het Duitse en internationale proletariaat door de ondervinding zou leeren, wie gelijk had: de Derde Internationale of de K.A.P.

Die tijd is nu gekomen. De beslissende strijd tusschen kapitaal en arbeid zal nu uitgevochten worden.

En nu zullen we de vruchten van de taktiek zien.

De Derde Int. meende dat een kommunistische republiek van arbeiders en boeren moest opgericht worden. Wij meenden dat de boeren het communisme vijandig zijn en blijven.

De Derde Int. meende dat de arbeiders in de vakverenigingen blijven, wij dat ze bedrijfsorganisaties oprichten en de vakverenigingen vernietigen moesten.

De Derde Int. meende dat de Duitse arbeiders het parlementarisme moesten behouden, wij dat ze het moesten laten varen.

De Derde Int. meende dat een politieke partij en een groep leiders het proletariaat moesten meeslepen. Wij veroordeelden partij- en leidersdictatuur, omdat het Westeuropeesche kapitaal zelfs bij zijn ondergang te sterk is. Wij eischen de kommunistische bewustwording van een zeer groote meerderheid der arbeiders, den strijd van onderen op, de dictatuur niet van een partij of van de leiders, maar van de klasse.

De Derde Int. meende dat de arbeiders gebruik konden maken van de verdeeldheid der burgerlijke partijen. Wij dat deze, de sociaaldemocraten inclus, en *bloc* tegenover het communisme zouden staan.

De Derde Int. meende dat de Duitse arbeiders gebruik konden maken van de vijandschap en de tegenstellingen tusschen de burgerlijke staten. Wij dat ze alle hunne tegenstellingen zouden vergeten tegenover het communisme en bij zijn nadering een eenheidsfront zouden vormen.

De tijd zal nu uitwijzen, wie gelijk heeft: de Derde Int. of de K.A.P.D. en de Kommunistische Arbeiders Internationale.

De Derde Int. meende bovendien dat een arbeidersregering, d.w.z. een regering van de sociaaldemocratische en kommunistische partij samen, het communisme kan brengen. De K.A.P.D. meende dat zulk een regering of tot

Administratie:
Javastraat 41, Zwolle.
Redactie:
Boddenkampsingel 134, Enschede.

onmiddellijk verraad van de S. D. A. P. leidt of tot het staatskapitalisme, dus in beide gevallen naar den ondergang van het communisme.

De Derde Int. meende tenslotte dat in Rusland een werkelijk kommunistische partij heerscht en dat deze het Duitse proletariaat met de wapenen te hulp zal snellen. Wij meenden dat de Russische C. P. het kapitalisme opbouwt en de Duitse en Europeesche revolutie verraden zal.

Het oogenblik van de beslissing is gekomen. Het proletariaat wordt door honger tot de revolutie gedreven. De middestand is grootendeels vernietigd. De toestand is de denkbaarst gunstige voor de revolutie. Nu zal men de vruchten der taktiek zien.

De volgende maanden zullen toonen wie gelijk had.

Als de taktiek van de Derde Int. de juiste blijkt, dan zullen we dat dadelijk erkennen. Wij zullen er ons over verheugen, dat de weg zoo veel gemakkelijker en korter was dan wij dachten!

Maar wanneer deze taktiek, zooals wij vreezen, naar de nederlaag leidt, dan is de dag daar van de nieuwe, werkelijk revolutionaire, dus kommunistische organisatie van het proletariaat aangebroken. Dan is onze tijd, de tijd van de Kommunistische Arbeiders Internationale gekomen.

(K.A.Z. Essen III, no. 31.)

Vakbeweging en werkloozen.

We weten wel, dat de vakbondleiders graag betalende leden hebben. Wie niet hè? Maar aan werkloozen hebben ze een broertje dood. Die opvreter moeten zoo gauw mogelijk de organisatie uit!

Vriendelijke lezer! Je denkt natuurlijk, dat hier weer iemand bezig is met vuile verdachtmakingen te werken! Toch niet. Ik geef daarom het woord aan Henri Polak („De vakvereniging” blz. 49):

„Duurt de stagnatie (werkloosheid, slapte, Red.) lang, dan zien vele vakverenigingen zich ook genoodzaakt, aantallen leden, van wie verwacht kan worden, dat zij niet licht weer in den betrokken tak van nijverheid arbeid zullen vinden, af te schrijven, omdat het onmogelijk is, zulke leden, die niet contribueeren, doch wel recht op allerlei uitkeeringen hebben, te behouden, wil men niet de organisatie tot bankroet en ondergang voeren.”

Aan den Lezer!

Dit is het eerste nummer van de tweede jaargang van ons blad. Geruimen tijd is verlopen sinds de vorige krant verscheen. De financiële moeilijkheden hopen we nu te kunnen overwinnen door tweemaal per maand in kleiner formaat te verschijnen. We vertrouwen, dat al onze lezers het hunne er toe zullen bijdragen onze lezerskring te vergroeten; dat ook engere geestverwanten ons geregeld geldelijk zullen steunen.

VAKBEWEGING

Zelfportret.

Henri Polak heeft een boekje geschreven: „De Vakvereniging”, Uitg. „Elsevier”. We willen er een en ander uit noteeren.

Voor de Moderne Vakbeweging geeft hij als doel aan: „Een vakvereniging..... is een blijvend verbond van loonarbeiders, ten doel hebbende de arbeidsvoorwaarden van dezen te handhaven en te verbeteren.”

Wie dat feitelijk voor mekaar brengen zijn de leiders, want: „Haar bestuur slaat dus den gang van zaken in de betrokken nijverheid onophoudelijk en aandachtig gade. Het neemt kennis van alle klachten en wenschen der leden. Het belichaamt deze in voorstellen en eischen, om deze aan de werkgevers voor te leggen. Het onderhandelt met dezen, of met het bestuur hunner organisatie, of over door de werkgevers geopperde.” Indien geen overeenstemming bereikt wordt, kunnen conflicten het gevolg zijn.

Maar in tijden van economische depressie komen de vakverenigingen in een moeilijk parket. „In ons land (en ook elders, waar de geldswaarde hoog is gebleven) is in de laatste twee jaren de toestand van nijverheid, handel en landbouw al zeer ongunstig geworden.” Vandaar dat de loonen en arbeidstijden verslechterd moeten worden. „De vakverenigingen pogen al te diep inkerven tegen te gaan, schikken, plooiën en *bewilligen openlijk of oogluikend in allerlei compromissen.*” (blz. 51)

Nog ernstiger wordt het geval, als groote combinaties van werkgevers gezamenlijk de voorwaarden verslechteren. Dan zit de vakbeweging eerst recht in de knoel. H. Polak zegt: Wat moet de vakbeweging nu doen?

Om het antwoord te geven zet hij de voor- en nadeelen van verzet tegenover elkaar. De nadeelen zijn:

1. Staking loopt zoo goed als zeker op een nederlaag uit.

2. De vereenigingskassen raken leeg.

3. Vele leden zullen de vereeniging verlaten.

De gevolgen zijn dus: Verzwakte vakbeweging en tóch de verslechtingen.

Maar de arbeider legt zich deze vragen voor. Vragen, die voor de vakbeweging erg lastig zijn.

„Wat heb ik aan de organisatie, als zij mijn arbeidsvoorwaarden niet beveiligen kan en den strijd terunner beveiliging niet aandurft?” En waar zal het heen met de arbeidsvoorwaarden als de vakbeweging zóó maar bewilligt? Waar blijft het prestige van de vakbeweging?

„In vele gevallen wordt het dilemma opgetost, door tot weerstandbieden te besluiten, omdat men het te vreezen grootere kwaad door het ondergaan van het kleinere wil voorkomen. Men laat zich een kies trekken, om een kaakontsteking te ontgaan. (blz. 52)

„Gewoonlijk eindigt het aldus aanvaarde conflict met de nederlaag der arbeiders.....”

De gedachtengang is dus deze: Inderdaad is het „economisch noodzakelijk” dat de arbeidsvoorwaarden worden verslechterd. Dat is wel jammer, maar er is niets aan te doen. Staking geeft niets, dat verliezen we toch. Maar toch laten we de lui af en toe eens staken, voor het prestige van de vakbeweging, om de massaas niet te verliezen.

Wij constateeren, dat hier dus van „bevoegde” zijde erkent wordt, dat het verzet van de vakbeweging alleen dient, om de argelooze arbeider te misleiden. De kies, die de vakbeweging zich laat trekken, is dat de staking geld kost en toch na de nederlaag een ledenverloop plaats heeft. De kaakverzwering die ze zoo ontgaan, is dat het ware karakter der vakbeweging nu voor het proletariaat verborgen blijft!

DUITSCHLAND.

In Duitschland wordt voorloopig het lot van de arbeidersklasse van Europa beslist. Misschien deze winter.

Duitschland verkeert in een chaotische burgeroorlog. De hongerrevolten vlammen overal op. Plunderingen zijn aan de orde van den dag. En natuurlijk weet de heerschende klasse niet anders te antwoorden, dan met mitrailleurs en met pantserauto's.

De reactie, het fascisme, steekt steeds brutaler de kop op. Het kan niet anders. Stilstand is onmogelijk. De tegenstellingen spitsen zich toe. De heerschende klasse moet steeds opener en brutaler optreden, om zich te handhaven. Want al schijnt de bourgeoisie sterker te worden, we moeten het ontkennen. Alleen steeds brutaler optreden, remt de val van het economisch leven. Een val, waarbij groote deelen van bourgeoisie en proletariaat neerstorten.....

„Ik geloof, dat als we de eerstkomende weken en maanden niet in staat zijn, de strijd op te nemen, we allemaal naar den

Duivel gaan, dan verrekken we zonder zang of muziek.... misschien gaan we er ook toe over mekaar op te vreten.” Zoo schreef me dezer dagen een werklooze makker uit het Roergebied.

Van dag tot dag gezien, gaat de ineenstorting snel. Over een jaar gezien, gaat het in razend tempo. Deze week zag ik nog een 50 pfennigstukje van... 1922. En nu worden onderdeelen van miljarden verwaarloosd, als bij ons de halve centen.... Een brood 140 miljard! De Hollandsche grenzen extra bevaakt omdat er zooveel uit Holland naar Duitschland wordt gesmokkeld.

Concurreren van de Deutsche industrie heeft afgedaan. De Deutsche prijzen zijn boven de wereldmarkt. De winstmachine dreigt te weigeren.

In deze situatie kunnen de industrieelen niet anders dan de arbeidersklasse verder te knevelen en uit te persen. Hun systeem stort ineen. Daarom energische pogingen, om het levenspeil verder omhoog te drukken.

Bedrijven inkrimpen. Massa-ontslag. 't Kostbare, 't dure staatsapparaat met z'n duizenden beambten afbouwen. De Staat in z'n oude vorm hebben ze niet meer nodig. Is zelfs verderfelijker voor ze.

Leve de winst! O, waarde S.D.A.P., het is „economisch noodzakelijk” dat de heele arbeidersmassa aan de grofste ellende wordt prijsgegeven, met vernietiging wordt bedreigd!

De beslissing nadert. Duitschland staat aan de vooravond van een fascistische dictatuur, die het „herstel” waaraan bourgeoisie en proletariaat reeds jaren werken, krachtig zal voortzetten.

Dit beteekent een verder neerwerpen der arbeidersklasse. In den strijd, die daaruit volgt, worden S.D.A.P. en Kommunistische Partij vernietigd. Want strijden moet het proletariaat. En dan blijkt, dat het met zijn oude methoden, zijn parlementarisme niets begint. De tijd van compromissen is voorbij. De oude leiders blijken niets te kunnen. De massaas treden zelf op. Dan staat de K. A. P. D. daar als doelbewuste illegale organisatie, om te trachten doel en richting aan den strijd te geven. Ook in het doel is dan geen compromis mogelijk. Dictatuur van het proletariaat of uitroeiing van miljoenen proletariërs. Dictatuur van het proletariaat of vernietiging van de Westersche beschaving, in een klassenoerlog, waarbij een deel der productiemiddelen zelf ook worden vernietigd.

Dat is de volkomen nederlaag. Een nederlaag, die z'n terugslag over heel Europa voortzet.

Het proletariaat van andere landen heeft zich rekenschap te geven, dat de beslissende slag gevoerd gaat worden. Bij iederen strijd moet duidelijk uitgesproken, dat het nu gaat om de macht, om de totale neerwerping van de bourgeoisie. Daarbij moet de officieele arbeidersbeweging voortdurend onmaskerd worden en duidelijk aangetoond worden, hoe ze door haar compromissen-politiek niet voert tot het inzicht, om welke

waarden het nu gaat. Dat nu over het wel en wee van het heele proletariaat wordt beslist.

BUITENLAND.

Waarvoor proletarische Honderdschappen dienen!

Onzerzijds is er reeds meerdere malen op gewezen, hoe de Moskou-Kommunisten met hun „Arbeidersregeringen”, die zich plaatsen op de bodem van de kapitalistische grondwet, noodzakelijk de rol van de Deutsche Noske moeten overnemen of ze willen of niet. Een paar voorbeelden:

In het Roode Saksen werden een aantal demonstreerende werkloozen, die voor hogere uitkeering opkwamen, neergeknald. Ter eere van de „Arbeidersregering!”

Zaterdag 13 Oct. hadden de ondernemers van Gelsenkirchen de arbeiders op straat gesmeten. Door het uitbetalen van loonen, waarvoor men juist een pond margarine en een brood koopen kon, was de verbittering op het hoogste gestegen. 's Morgens om 10 uur stormden de hongerende massaas de levensmidelenmarkt en namen mee wat te krijgen was. Door de handelaars geroepen greep de politie in en verstrooide de massa zonder verdere voorvallen. De massa verzamelde zich echter weer en trok door de stad, waarbij in verschillende zaken „opruiming” werd gehouden van de overtollige, voor het proletariaat toch niet te bereiken, levensmiddelen. De blauwe politie verstrooide telkens de menigte zonder van de wapens gebruik te maken.

Tot zoover ging alles tot den middag goed. Maar juist toen een groote levensmiddelenzaak onderzocht werd, kwam een proletarische honderdschap van de K.P.D. om de „orde” te handhaven en de burgerlijke eigendom te beschermen. Op beestachtige wijze sloegen ze op de weerlooze hongerlijders.

Te verwonderen is deze gang van zaken heelemaal niet. De Moskou-Kommunisten stellen zich op de basis van het kapitalisme. Daarom kunnen ze ook niet anders dan de kapitalistische „orde” en de kapitalisten beschermen tegen het revolutionaire proletariaat.

Een Engelsche correspondent van het Engelsche radikaal-burgerlijke weekblad „The Nation & The Athenaeum” (10 Nov. 1923) schrijft over Roertoestanden: „Schoten weerklinken overal in het Roergebied en elken dag zijn er meer dooden dan de kranten durven bekend maken. Voortdurend wordt geplunderd en de strijd om het bestaan is er een van wanhoop en zonder genade. Duizenden kleine handkarren worden dag en nacht door het land gereden om natte modder, vermengd met kolenstof, uit den grond te halen; dit wordt gedroogd en verbrand,

want behalve de honger is de koude een gevreesde vijand.... Er is geen twijfelen aan of de Franschen hopen door de groeiende diepste ellende de laatste sporen van tegenstand in de bedreigde eigenaars te breken. Twee miljoen hongerenden vormen een groot gevaar. Maar het is even zeker dat de Deutsche industrieelen willen laten opdraaien voor de volle verantwoordelijkheid van hun politiek, die ten doel heeft, het economisch leven van het gebied te vernietigen en dat ze hopen dat de onmetelijke ellende die deze politiek heeft veroorzaakt de Franschen zal doen ophouden en tot het besef brengen van wat ze aan 't doen zijn.... Dit koelbloedige schaakspel onder zulke omstandigheden toont al te duidelijk den toestand van de huidige Europeesche beschaving.”

Hallo, die Sociaal-democraat!

Berlijn, 17 Nov. (V.D.) Rijkspresident Ebert heeft alle ter dood veroordeelde Hamburgsche kommunistische opstandelingen begenadigd tot tien jaren vestingsstraf.

„Het Volk” begroet het besluit van de meerderheidssocialisten, om uit de Rijksregering te treden, met vreugde. „Want wat men zag, was, dat de soc. democratie, die niets meer kon doen en niets meer kon beletten, tot een negatieve politiek van de ergste soort was vervallen. Inderdaad, men moest meenen te droomen, als men dit zag....”

„De Vorwärts” noemt de burgerlijke meerderheid van de Rijksregering de handlanger van Streseman. En dan vraagt „Het Volk” er heel vriendelijk achter: „Maar was niet de socialistische minderheid (de soc. ministers, Red. K.A.) de handlanger van de reactionaire meerderheid?”

(„Het Volk” van 3-11-'23.)

jammer, dat „Het Volk” zulke dingen nu pas ontdekt. Jarenlang heeft het de deutsche proletariërsmoordenaars door dik en dun verdedigd. Zouden de lezers een beetje merken, hoe ze bedonderd worden?

Men meent stellig dat de bekende Daimler Werke en de Wurtembergsche metaalindustrie de „putch” van Hitler financieel ondersteund hebben.

Er zijn talrijke uitingen van burgerlijke zijde die komen bevestigen wat de Kommunistische Arbeiderspartijen de arbeidersklasse dagelijks duidelijk trachten te maken, n.l. dat het kapitalisme bij den dag dieper zinkt.... en de arbeiders mee zal sleuren als deze zich niet losmaken van de kapitalistische maatschappij en een nieuwe samenleving van den arbeid grondvesten.

Zoo vertelt de * correspondent van de N.R.C. over Duitschland: „Trekende door dat land, kon ik niet nalaten telkens weer meewarig te zien naar de stadsbevolking, die, dank zij de vooroefening in de oorlogsperiode, nu gedeeltelijk nog met gelijkmoedigheid de

dingen draagt, maar die weldra zou kunnen worden opgeschrikt door een gebrek, dat ook voor haar draagkracht te groot zou blijken. Wat wordt er van de miljoenen, wier leven op het oogenblik rechtstreeks door de ontwikkeling wordt bedreigd? Wat zal deze in het nauw gedreven menigte nog doen, om aan den greep der ellende te ontkomen?

Een dictatuur van rechts kan dergelijke uitbarstingen niet in toom houden, op zijn hoogst exploiteeren. Progroms lossen geen kwesties op, en gaan spoedig vervelen, als de nood er niet door verzacht wordt. Het probleem van de Deutsche industrie is dus nog iets meer dan een financieele kwestie — ook voor ons.”

In dienzelfden brief schrijft hij over het Roergebied:

„De geldmiddelen der ondernemingen slinken weg als sneeuw voor de zon. Er wordt in deze dagen veel gesproken over een circulatiebank voor het bezette gebied, die met Duitsch, Fransch, Engelsch en Nederlandsch kapitaal zal worden opgericht. Men mag benieuwd zijn hoe dat zaakje loopen zal. Een circulatiebank moet niet alleen een geldsoort scheppen, maar ook in omloop brengen. Dit laatste is slechts mogelijk door het verlenen van crediten. Wie den staat aanziet waarin de ondernemingen, die deze crediten zullen moeten opnemen, zich op het oogenblik bevinden, zal niet bepaald lust krijgen tot deelneming aan deze bank.

De exploitatie weer winstgevend te maken, zal zeker in den eersten tijd niet gemakkelijk vallen. Ook lijkt het twijfelachtig of de Fransche nijverheid, en in het bijzonder de centraal-Fransche nijverheid, deze aanwinst zal waardeeren. Het is moeilijk in te zien, wie nu bij slot van rekening voordeel heeft van de bezetting van het Roergebied.

De continentale overwinnaars en overwonnenen zijn op het oogenblik in een rampzalige positie.”

WAT IS NOODIG?

Noodig is voor de arbeidersklasse, dat ze naar de bourgeoisie ziend, de nationale gedachte van zich werpt.

Dit doet de 2e Internationale niet. Dit is voldoende bekend. Maar de fout van de 3e Intern., van Moskou, de belangen van den (burgelijken) Staat Rusland boven die van de geheele arbeidersklasse te stellen, deze fout wordt niet gezien.

Noodig is, dat het proletariaat de democratie van zich werpt, dat zij zoals de vijand streeft naar een militaire bourgeoisie-dictatuur, de propaganda en den strijd voert voor de proletarische dictatuur.

De sociaaldemocraten willen hiervan niet weten. En de 3e Internationale? De C.P.ers van Saksen hebben heel braaf mee geregeerd: 12 Oct. '23 kregen we daar de Arbeiders- en Boerenregering.

Wie van onze Hollandsche C.P.ers durft beweren dat de heeren Böttcher, Heckert en Brandler daar de proletarische dictatuur handhaafden?

Bedrog ten dienste van het kapitaal.

Noodig is, dat de arbeiders die organisaties opbouwen en versterken, die kunnen dienen als wapen in den strijd voor de proletarische dictatuur. Dat is de anti-parlementaire partij: de K.A.P.

Dat zijn de anti-vakvereenigingsorganen Revolutionaire Bedrijfsorganisaties.

Over loonsverlaging.

Voor kort schreef de op sterven liggende socialistische „Daily Herald” over den veldtocht voor loonsverlaging die in Engeland op touw gezet werd. Het blad vond dat dit systeem slecht moest werken, aangezien de koopkracht op de binnenlandsche markten vermindert, als men op de verdiensten der arbeiders gaat beknebbelen. Als de kinderen der landarbeiders bijvoorbeeld op bloote voeten gaan, komen de schoenfabrieken in Leicestershire in de knel.

Natuurlijk geven de verblinde individuele fabrikanten en zelfs de politici daar niets om. De strijd om winst wordt nu zoo meedoogenloos gevoerd dat de grootindustrieelen niet alleen de arbeiders en de middenstand uitknijpen, maar ook hun zwakkere klassegenooten dooddrukken. Het gaat, zooals de textielbaron Van Heek reeds lang geleden schreef naar de „survival of the fittest”, het in leven blijven van den sterkste. Hoevelen zullen dat er zijn in West-Europa? De arbeidersklasse kan het aantal zelf bepalen, als ze de macht in handen neemt.

Op ten strijd!

Er zijn mensen, die meenen, dat alle narigheid van dezen tijd, ons als beproeving van bovenaf door God opgelegd wordt. Er zijn er, die zien, dat het wereldsche machten zijn, die ons in deze zee van ellende storten.

Ik vind, dat zij hun mond hebben te houden en rustig en kalm zonder murmureeren kunnen verrekken, tot meerdere glorie van het heela!

Maar als je nou toch ziet, de oorzaak van de misère, die je hebt hier is, dan moet je toch een sufferd zijn, als je je niet eenige inspanning wilt getroosten, om den vijand goed te leeren kennen.

Iedereen bijna wouwelt tegenwoordig over kapitalisme, maar van wouwelen en kankeren worden we niet beter. Zal werkelijk de voortdurende verrellending, het steeds grooter afmetingen aannemen van de massa-ellende, gestuit worden, dan moet elk arbeider bij zichzelf te rade gaan en zich afvragen, of hij werkelijk meent, dat, door voor zich in het parlement een goed betaalde meneer te laten praten, of door wekelijks zijn vakvereenigingsbijdrage door de vakvereenigingsleiders te laten openen, het kapitalisme ook maar eenig lelsel ondervindt.

Dan moet men, of berusten in een ondergang in een ellende-moeras, een barbaarschheid, zooals de geschiedenis nog niet heeft gekend, of het proletariaat moet het kapitaal verslaan. Verslaan. En dit gebeurt niet met een zwaard van

koekedeeg, zoals parlement en vakvereniging.

Dit kan alleen door dictatuur en revolutionaire bedrijfsorganisatie.

Werk daarom mee aan de vernietiging van parlement en vakvereniging. *Op voor de revolutionaire bedrijfsorganisaties!*

„Ook de Moderne arbeidersbeweging weet, dat naar een sluitende begroting moet worden gestreefd. Geen staat kan blijvend meer uitveven dan hij ontvangt.”

„Het Volk” van 5 Nov. '23.

Amerikaansche liefdadigheid.

De liefdadigheid is een deugd die de Moskou-communisten met de Yankee's gemeen hebben. 't Is dan ook bij uitstek een burgerlijke deugd, die in den mensch ontstond toen hij met zijn rechteraand gruwelijke wonden ging slaan en met de linker er wat boorzalf opsmeerde.

De Amerikanen willen de verhongerende Duitschers gaan voeden; 20 miljoen dollars acht President Coolidge om te beginnen noodig. Het Engische weekblad „The Economist” schrijft: Afgezien van dezen steun (van het Amerikaansche volk) uit menselijke overwegingen, kan Coolidge verzekerd zijn van den steun van de boeren, wier producten, nu zeer laag in prijs, in marktwaarde zullen rijzen tengevolge van groote regeeringsaankopen voor de voeding van Duitschland — evenals het geval was toen er steun naar Rusland werd gezonden.

S.D.A.P. MORAAL.

Eerste dagen van de uitsluiting in Enschede. De vroege vaders van Enschede vergaderen. De soc-dem. fractie was niet van plan de uitsluiting ter sprake te brengen: ze voelen zich terecht heelmaal niet meer de vertegenwoordigers van de arbeidersklasse. Nu sneed een S.P. er de kwestie en de S.D.A.P. moest meepraten. En heftig dat ze waren! Ze zeiden zelfs dat de fabrikanten zeer tegen het algemeen belang gehandeld hadden. Nog heftiger waren ze tegen... de ongeorganiseerden. Die groffe egoïsten, die vrienden van de fabrikanten „die notabene zelf hun dezer dagen gehouden vergadering in de war hebben doen loopen.” Voor die lui wezen zij iedere verantwoordelijkheid af.

Arbeiders, ziedaar de Arbeiderspartij. Ziedaar de verraders die gij met uw stemmen in de stadspartij helpt. Wordt toch lid van hun vakverenigingen, dan kunnen ze u politiek en economisch ter slachtbank voeren.

DE UITSLUITING EN STAKING TE ENSCHEDE.

Toen de staking op de fabriek Kremersmaten der firma Van Heek & Co. een feit geworden was begonnen de fabrikanten met het dreigen van een uitsluiting, wat nu ook werkelijkheid is geworden.

Maar in plaats van de arbeiders tot den klassenstrijd aan te wakkeren, gingen de besturen van de organisaties heen en richtten ontspanningslokalen in waar de arbeiders konden kaarten en dammen en een gratis pijpje tabak kunnen rooken b.v. in Concordia, Ons Huis en Elim. En dan de ongeorganiseerden, die hebben een comité opgericht, niet om te strijden, zoo ze zeggen, maar alleen om de massa in de allernoodzakelijkste behoeften te voorzien (Zie artikel Tubantia 30 Nov.) Zoo een comité is ook meer waard dan 80 politieagenten. B. en W. van Enschede hebben dit comité al een lokaal afgestaan waar de ongeorganiseerden zich dagelijks konden melden en een praatje maken. De andere week komen er nog tienduizend werklozen bij, n.l. in Hengelo, Borne en Oldenzaal. Dan wordt de nood nog groter. Arbeiders en arbeidersvrouwen, denkt ge met geld deze staking en uitsluiting te winnen? Dat geloof je toch zeker niet. Alles wat je tot nu toe doet is in het belang van het kapitalisme. Alleen die kunnen er belang bij hebben, dat je met de handen in de broekzakken loopt en knusjes naar uwe lokalen wandelt om een boompje te kaarten en een pijpje tabak te rooken.

Schudt af uwe laksche houding en jaagt uwe besturen weg en gaat gezamenlijk de straat op en spreekt met elkander af wat je verder doen moet. Niet achter de kachel bij moeder de vrouw en achter de kaarttafel in uw lokaal is uw strijd. Doch op de straat en in uwe bedrijven moet de revolutionaire strijd uitgevochten worden voor een betere toekomst voor u en uwe kinderen.

Leve de revolutionaire klassenstrijd.
Leve de wereldrevolutie.
Hoog het Kommunisme!

Een ongeorganiseerd arbeider.

Taak der werklozen.

De positie der werklozen evenals van uitgesloten is een zeer bevoorrechte. Zij hebben tijd om te denken, wat hun kameraden, die nog mogen werken, niet kunnen. Want volgens de geleerden maakt niets zoo ongeschikt tot denken en geestelijke inspanning als lichamelijke arbeid 8 en meer uren lang.

De werklozen kunnen en moeten denken. Zij moeten het doen voor hun kameraden, voor het heele proletariaat. En ook voor zichzelf, hun vrouw en kinderen. Zij zijn de voorhoede van de miljoenen, die door het kapitalisme ten doode

gewijd zijn. Want of ze nu al een ellendige steun ontvangen van kassen, armbestuur of werkverschaffing, dit zal ophouden. En spoedig ook. Evenals de Roerarbeiders, die sinds 26 November volledig aan den hongerdood zijn prijs gegeven en reeds sterven als ratten, zoo zal het hun gaan.

De werklozen moeten denken op straffe van ondergang. Door even na te denken zullen ze inzien dat het kapitalisme hen nooit meer zal kunnen onderhouden. De consumptie van de verarmde wereld zinkt door loonsverlagen in alle landen en door arbeidsverlenging steeds dieper vergeleken bij de productie. Het kapitaal zal de productie enorm gaan inkrimpen: die van de Roer heeft het opzettelijk reeds stopgezet.

De werklozen kunnen dit inzien. Ze moeten het duidelijk maken aan hun kameraden die *nog* werken en *niet* denken. Zij moeten de propaganda voeren bij de bedrijven en in vergaderingen voor de revolutionaire bedrijfsorganisaties. Die alleen zullen in staat zijn de productie over te nemen.

En zoo alleen kan het proletariaat gered worden.

HET IS TREURIG.

Het is treurig, kameraad!
Door wie wordt het nationale gevoel in de arbeidersklasse gestampt?

Door de Bourgeoisie!

Wie laat bij honderden en duizenden de arbeiders slachten voor de nationale belangen?

De Bourgeoisie!

En wie lapt de heele nationale gedachte en het begrip natie aan haar laars?

De Bourgeoisie!

De bourgeoisie is niet nationaal. Zie toch, wat gebeurt in Duitschland!

Van wie leert het proletariaat, dat het democratisch parlement het ideale regeeringslichaam is?

Van de Bourgeoisie!

Wie maakt door het parlement arbeidersleiders tot verraders?

De Bourgeoisie!

En wie treedt doelbewust direct *buiten het parlement* om tegen de arbeidersklasse op?

De Bourgeoisie!

De bourgeoisie bedriegt met behulp van de sociaal-democraten en andere mederegeerders de arbeiders. En het treurige is, dat je maar steeds niet ziet, wat er met je gebeurt.

**GORTER komt
in Enschede!**

DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER

Administratie:
Javastraat 41, Zwolle.
Redactie:
Boddenkampsingel 134,
Enschede.

Orgaan der Kommunistische Arbeiderspartij
in Nederland.

Abonnementsprijs:
per 12 nummers 50 cent.

Het bankroet der Vakbeweging.

Doel. Succes. Fiasco. De 100 pct. organisatie.

Kort en klaar wordt als doel der vakbeweging aangegeven: Het verbeteren der arbeidsvoorwaarden.

En in groote trekken heeft ze tot 1914 deze taak met succes vervuld. Als we de levensvoorwaarden omstreeks de zestiger en zeventiger jaren vergelijken met die van 1914 valt de verbetering niet te ontkennen.

De zelfgenoegzaamheid die de overtuigde vakverenigingsman aan den dag legde was dus grootendeels gerechtvaardigd.

De ervaringen van de laatste jaren brachten de vakbeweging echter ernstige slagen toe. Op alle fronten moest de vakbeweging zich terug trekken. De verslechteringen zijn aan de orde van den dag.

De oorzaken van dit fiasco worden hier te lande voornamelijk toegeschreven aan de *verdeeldheid*, waaraan de arbeidersklasse ten prooi is. Als bijv. de spoorwegarbeiders bedreigd worden, kloppen de verschillende leiders der vakbonden zich op de borst en zeggen: „Ja, wij zouden den strijd wel aanbinden, maar we hebben te weinig leden. Ga heen, versterk je organisatie, dan kunnen we siag leveren.”

Dit is een argument dat er bij de groote massa ingaat als koek. En toch is het zoo bedriegelijk.

In dit verband wijzen we naar Engeland en Duitschland. De Duitse arbeiders zijn ondanks hunne miljoenen-vakverenigingen zoo omlaag gedrukt, dat ze nu reeds „de koelies van Europa” worden genoemd.

Voor een paar jaar voerden de Engelsche mijnwerkers een algemeene werkstaking van 3 maanden, die ze schitterend verloren. En in dit vak waren geen ongeorganiseerden. Hier was een z.g. 100 pct. organisatie.

We constateeren daarom, dat zelfs bij de beroepen, die het volledigst zijn georganiseerd, de verslechteringen doorgevoerd worden.

Hoogconjunctuur en crisis.

Henri Polak heeft een boekje geschreven: „De Vakbeweging”. Daarin legt hij de oorzaken van het fiasco der vakbeweging bloot. Hij vertelt het volgende:

De kapitalistische productie, de productie om de winst, gaat schommelend. Telkens wisselen perioden van voorspoed, van bedrijvigheid, af met perioden van crisis, van werkloosheid en algemeene melaise.

Bij tijden van bedrijvigheid vormen de arbeiders een aanvalfront en verbeteren ze hun levensvoorwaarden. Bij tijden van melaise gaat de vakbeweging in het *verdedigingsvak*. Ze wordt daarbij onophoudelijk teruggeslagen, omdat je bij melaise geen actie kan voeren. Hij meent echter, *en tot voor 1914 was dit juist*, dat de veroveringen nooit geheel worden teniet gedaan, zoodat we ons onder vallen en opstaan toch in opgaande lijn bewegen.

De vakbeweging is dus alleen bij een floreerend kapitalisme in z'n element. Het lot van de vakbeweging is daardoor onverbreekelijk met het kapitalisme verbonden.

Met andere woorden: Als een crisis is ingetreden, is het

economisch noodzakelijk, dat verslechteringen worden doorgevoerd. Van een kikker kan je geen veeren plukken.

Vandaar het voor vele arbeiders onbegrijpelijke verschijnsel, dat vakbeweging en socialisten zich zondermeer bij verslechteringen neerleggen. Dat bijv. de S.D.A.P. in A'dam den 8-urendag den nek omdraait en de loonen verslechtert en het N.V.V. den acht-en-een-half uredag op haar program zet, terwijl volgens de wet den 8-urendag bestaat. Vandaar, dat de Duitse vakverenigingen vrijwillig een overeenkomst met de ondernemers treffen, om per dag een uur over te werken, waarmee ze den werkdag van 8 op 9 uren brengen. Ja, dat de leider der Duitse metaalbewerkerbonden met de ondernemers een overeenkomst troffen, waarbij de werkdag van 8 op 10 uur wordt gebracht.

Van een kies en een kaakontsteking.

Maar die argumenten van „economische noodzakelijkheid” kunnen bij de arbeiders geen opgeld doen. Bij ingrijpende verslechteringen dringen de leden der vakbeweging de leiders op en eischen een afweer. Wat Henri Polak hieromtrent mededeelt, moeten we vooral goed onthouden en doorzien, omdat het een helder licht geeft op de stakingen, die op het oogdenkblik door de vakbeweging worden gevoerd. Hij zegt:

De zaak is zoo goed als hopeloos. Gaan we *niet* in den strijd, dan zegt de arbeider: „Wat heb ik aan zoo'n organisatie, die niet eens m'n arbeidsvoorwaarden weet te behouden? Ja, die er zelfs niet eens voor wil vechten!” En massa's verlaten de organisaties. De vakbeweging krijgt een gevoelige klap, dreigt zelfs geheel kapot te gaan.

Daarom adviseeren we soms tot strijd. Dat kost de organisatie wel is waar geld, en ook leden na de nederlaag, maar de organisatie blijft behouden.

Hij zegt dan: „Men laat zich een kies trekken, om een kaakontsteking te ontgaan.” (blz. 52).

Men moet de betekenis van deze uitspraak niet onderschatten. Ze is tweeledig.

1e. Het beteekent, dat de vakbeweging zulken strijd soms moet aangaan, omdat de ondernemers anders volkomen ongebreideld de arbeidsvoorwaarden zouden kunnen verslechteren.

2e. Als de arbeiders al te hard opdringen, moet je ze maar laten staken, omdat anders de leden der vakvereniging wegloopen.

Dit is voor een rechtgeaard vakverenigingsman het ergst denkbare. Want zullen dan de ondernemers niet eerst recht de arbeidsvoorwaarden omlaag drukken?

We gaan later op deze kwestie in. Alleen leggen we nu hier dit vast: Soms gaat de vakbeweging stakingen aan, niet als afweer tegen het kapitaal, maar als afweer tegen de eigen leden.

Hierdoor wordt het werkelijke karakter der vakbeweging voor het proletariaat versluierd.

In dit licht hebben we dan ook de groote stakingen van de afgelopen jaren te zien, bijv. de groote staking der havenarbeiders, der metaalbewerkeren en der *textielarbeiders*.

Deze treurspelen werden en worden en scene gezet. Dit waren de kiezen die getrokken moesten worden. En zoo zal de vakbeweging weldra alleen nog den mond over-